

Saulės zuikis

Ėš dongaus aukštībiu ont žemės nokrėta saulės zuikis
Ėr, atsėtūpės monėi šalėp kreivuos, ėlguos nuosės,
Ont akiū so letėneliem ėšlepetiuojė geltuonas lėtaras.
Tīlė – vėin lūpuom sošnabždiejau pavasarė šėlta varda.

Net nepajotau, kāp prasėvierė skombou dongaus vartā
Ė vėituo debesū vėrš žemės platio muosto kluojuos
Sparnoutu mintiū desants – angelās vadėnams...
Ėšgėrdau, kāp ruojaus suodnūs tėlėndžioun varpelė.

Kraus ėš gīslu pru plīšelius sotekiejė i žemė tėisė,
Vuo sostingosės kuojės nebvaliuojė žingsnė žėngtė.
Karto so berželės atsėdūriau vėinuo žaliuo eilie,
Vuo ėš mona ronkū pėrstū jiemė skleistėis lapā...

Ė sostuojė, žuodės nekvėists, akimirksnis žavingāsis.
Vėiškelio nu gimtėnės posės palėngvelės atplevena
Numīliets Velīku karalītės pranašos – debesielis.
Alsavėma sotoriejau, kad nešbaidīčiau atgėmėma...